

[Melchior]

ren, det er den ændrede lov fra 1973, §§ 9 og 12, der som noget nyt indførte muligheden for, at man kan nedlægge arbejdet i dette land i timevis eller i dagevis, uden at det behøver at få nogen bodkonsekvens. Det er en ny ting. Statsministeren har nævnt nogle tal vedrørende disse arbejdsnedlæggelser fra de sidste 3 år, men jeg sagde allerede i mit første indlæg, at det ville være interessant at sammenligne disse tal med, hvordan forholdet var før 1973. Altså: har disse nye regler medført en betydelig acceleration i disse forhold, ja, så er der da noget at overveje og tænke over. Vi har stillet forslaget så åbent, at vi netop ikke har foruddiskonteret eller stillet noget krav om en bestemt udgang.

Jeg håber, regeringen vil være villig til at se på det; selv hvis den ikke modtager dagsordenen i dag – hvad jeg håber den vil gøre – håber jeg alligevel, vi får en tilkendegivelse af, at man vil være villig til at se på tingene. Vil man ikke se på det – og det har vi jo ikke magt til at tvinge nogen til – så må vi i næste samling selv fremsætte forslag om ændring af loven, således at sagen kommer til realitetsforhandling, og således at vi kan få alle de nødvendige oplysninger frem på bordet om, hvordan denne regel har virket.

Lad mig slutte, da den røde lampe er tændt, med at sige til fru Birte Weiss, som talte om nødvendigheden af demokratisering på arbejdspladsen, og at det ville være en løsning på sagen: der er jo noget, der hedder A/S Fagbevægelsens Presse, og jeg synes, fru Birte Weiss skulle tale med direktøren og chefredaktøren og formanden for bestyrelsen og formanden for masser af fagorganisationer om, hvordan man demokratiserer på en arbejdsplads.

Birte Weiss (S):

Flere af ordførerne gjorde sig en vældig umage for at finde uoverensstemmelser mellem statsministerens og min tale. Den substansmæssige vanskelighed med at finde noget dér kom vel mest markant til udtryk i hr. Glensgårds tale, for han måtte henvise til en helt anden sag her i folketinget for 2 år siden, hvor statsministeren og jeg ikke stemte på samme måde, for overhovedet at finde et eller andet at hænge sin hat på. Men også hr. Erhard Jakobsen og hr. Melchior har jo været inde på det samme. Jeg forstod, der var

ikke tid til dokumentation, og det er måske også ganske praktisk for hr. Melchior.

Hr. Melchior spurgte til det, som han kaldte min solidaritet med mig selv, når det var mig, der ikke kunne komme med HT-bussen, eller når det var i mine børns børnehaver, der var fagligt møde. Til det kan jeg kun sige, at det er da klart, at som lovgiver og som samfundsborger finder man det naturligvis vigtigt og naturligvis også først og fremmest praktisk, at aftaler, der er indgået, overholdes. Men vi må samtidig være så realistiske, at vi erkender, at der har været nogle tilfælde – ikke foruroligende mange, sådan som man har forsøgt at lægge det op til; jeg synes, statsministeren meget klart dokumenterede, at det ikke var tilfældet – der har været nogle tilfælde, hvor en af parterne har følt trang til at sætte alvor bag et synspunkt ved at nedlægge arbejdet.

Både statsministeren og hr. Olé Henriksen sagde meget rigtigt, at en strejke er jo ikke noget, som man bare går hen og laver for sjov. Derfor vedrørte nogle af de bemærkninger, som først og fremmest statsministeren kom med, den baggrund, som strejkerne bliver til på; det er bl. a. den krise, vi befinder os i, og den kan dog ikke lade os helt ufølsomme. Deri ligger en nøgle til forståelse af den uro, der har været på arbejdsmarkedet, men som nu ser ud til at være et overstået stadium.

Der er fremsat et dagsordensforslag fra centrum-demokraterne. Det magre indhold, dagsordensforslaget har, er egentlig en ganske god forklaring på, at adskillige af ordførerne og også statsministeren havde en lille smule vanskeligt ved at pejle sig ind på, hvad det egentlig var for et ærinde, centrum-demokraterne var ude i. Jeg vil ikke påstå, at klarheden er blevet total, og jeg vil derfor i stedet fremsætte et dagsordensforslag på vegne af socialdemokratiet og venstre med følgende ordlyd:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget tager statsministerens redegørelse til efterretning, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Tredje næstformand (Ninn-Hansen):